

os og forlanger f. Ex. et Par Hundrede Tausinde Rigsdaler til vort Diplomati, man da beder Udenrigsministeren om at meddele os Oplysning om, hvorledes vor Stilling til Udlandet er? Hvad var naturligere, end om vi opkaftede Spørgsmaal ialtfald om, hvorvidt ogsaa denne Udgift er hensigtsvarende anvendt, om vi efter vor Stilling burde anvende en saa stor Udgift dertil? Hvad var naturligere, end om man, for at bruge dette specielle Spørgsmaal, spurgte, om den danske Regjering baade i de senere Aar og ogsaa nu paa det mest brændende Sted havde den rette Mand? Jeg skal ikke forsøge paa at bevare dette Spørgsmaal; jeg skal ikke fremsætte det Svar derpaa, jeg har hørt fra forskjellige Sider; men jeg tilføier: Hvad var naturligere, end om der fra det danske Folkething lød en levende Anerkjendelse af den Virksomhed, som vore flestvigtige Brødre udfolde for trods den statsretslige Ordning at forblive i en inderlig aandelig Forbindelse med os? Gaa vi videre i Lovforlaget, træffe vi paa Indenrigsministeren. Den ærede sidste Tale nævnte et Spørgsmaal, der har sat Mange i en vis Bevægelse, nemlig vort Jernbaneanet, og nævnte navnlig den sidste Koncession, der er meddelt. Det forekommer mig, at en Finantslovs første Behandling ikke burde gaa hen, imdtagen man afsætte vedkommende Minister en ialtfald foreløbig Forklaring af disse Omstændigheder, og uden at man udtalte, hvad der dog fra flere Sider er en bestemt Hensigt om, det Utskeltige i at faae Sagen undersøgt ved en eller anden passende eller ved en ganske særskilt Velighed. Vi kunne dermed gaa over til Spørgsmaalet om Jernbanevesenet paa et andet Punkt. Det glæder mig, som jeg ogsaa har hørt omtale af Andre, at Regjeringen erkjender Loven af 24de Marts 1868 for saa forbindende, at man nu søger omtrent Halvdelen af Udgiften paa Finantsloven til de vestjydske Baneanlæg. Jeg har ved denne Velighed en enkelt Bemærkning at gjøre. Det er mig sagt fra en paalidelig Kilde, at man netop i disse Dage ere isærd med fra Høstebro Syd paa at afflikke en anden Linie. Jeg forstaar ikke, hvorfor det skal gjøres; vil man fornye Midelfartshistorien? Jeg tror, det er meget uhel-

digt, at man ved en Lov, bestaaende i flere Aar, giver Egne og Byer Forsikkring om, at de skulle faae en Jernbane, og saa i det sidste Dieblit forsikkerer det ligesom Næsen af dem; men jeg forudsætter, at det heller ikke er Tilfældet, jeg forudsætter, at det ikke kan være Meningen; men hvortil da det Andet? Noget Drilleri kan maaske ligge deri. Jeg tror imidlertid, at den paagældende Egn og Ringkjøbing By vilde være saare glade ved her at faae en bestemt Forsikkring fra Ministeriet om, at noget Saadant ikke er i Gjære. Gaa vi videre med Jernbanen, naa vi til Gjørg Havn. Det glæder mig, at det ærede Medlem fra Roskilde har forlangt Ordet efter mig, thi han kan give os andre Oplysninger om denne Sag, hvis jeg skulde tage fejl. Jeg vil da tillade mig at oplyse, hvad der er en Del bekendt, at denne Havn efter Loven skulde være særdisig 1ste Januar 1871 — dette er ubestrideligt — og at den efter Kontrakten, saavidt mig er bekendt, skulde være færdig i denne Sommer. Imidlertid er der dog kun ca. 60 pCt. af Arbejdet udført; hvorledes er dette muligt? Hvorledes har man kunnet gaa frem med en saadan Langsomhed ved et saa betydningsfuldt Arbejde som dette. Lad det under Forhandlingerne her komme tydeligt og klart frem, hvad der har bevæget Regjeringen til i saa høj Grad at tillade Overtskridelse af Tiden for Guldforelsen af dette Anlæg. Trods den strenge Vinter ifjor var Indløbet til Havnen frit for Is, og skjøndt Befordringen skulde ske videre pr. Aar, saa vilde dog Havnens Befælgning kunne være til ikke ringe Nytte for de vestlige Provindser af Landet, og det kunde for en Del være slet, hvis Loven var slet Fyldest; men, som sagt, der er endnu Meget tilbage at gjøre, og, hvad der er det Værste, det er, at det synes, at den temmelig lange Overtskridelse af Tid ikke har forøget Energien hos Regjeringen til at faae Arbejdet fuldført. Der er imidlertid paa Finantsloven forlangt Restløbet af den alforderede Sum, der ligger en bestemt Hensigt fra Regjeringen, som skal anerkjendes, nemlig den Hensigt: i Løbet af næste Finantsaar at faae dette Arbejde særdisig. Jeg tør forudsætte, at en saa lang Tid lav og vil